

Лялька

Яків Щоголів

Щира і мила, сама з тою лялькою схожа,
Граєшся з лялькою ти, моя дівчинко гожа!
Чорні їй коси розчешеш, у сукню вдягаєш;
В стьожки червоні, в намисто ясне убираєш;
Вдінеш їй в уші сережки, обуєш їй ніжки,
То їй голівку піднімеш, то схилюєш трішки.
Стиснеш до лонь своїх щиро і щиро милуєш,
І в оченята і в губки рожеві цілуєш;
Граться ж обридне тобі,, так іграшок нікчемний
Схопиш за ніжку та й кинеш у закуток темний.
Я прозираю, дитино, далеко, і дуже
Жаль мені и ляльки, і неньки, маленький мій друже!
Ти і не бачиш, як роки за роками плинуть...
Щирому серцю на світі недовго загинуть!
З ляльки малої ти станеш огрядна дівчина;
Зачервоніє твій вид молодий, як калина.
Очі, мов сонце на сході, огнем загоряться...
Люди захочуть з тобою, як з лялькою, граться:
Світа по правді й завчасу тобі не покажуть;
Дум, що почнуть полошити тебе, не розважуть;
В любляче серце твоє заглядати не будуть,
Сил, що даремно дрімають в душі, не розбудять;
Леститись стануть і стануть до ніг твоїх линути,
Щоб, як обридне, у закуток ляльку закинуть.